

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 21.606 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Rwandese nationaliteit komt als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 14 november 2004 het Rijk binnen en wordt onder de hoede van de Dienst Voogdij geplaatst. Verzoeker wordt dezelfde dag in kennis gesteld van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Op diezelfde dag wordt ook een beslissing tot teruggedrijving genomen.

Op 14 november 2004 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 1 december 2004 beveelt de raadkamer de vrijlating van verzoeker.

Op 8 maart 2005 wordt de voogdij beëindigd.

Verzoekers asielaanvraag wordt ontvankelijk verklaard.

Op 8 november 2006 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 10 december 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt echter ingetrokken bij beslissing van 25 september 2008 en op 25 september 2008 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene vroeg asiel aan in België op 14.11.2004. Zijn aanvraag werd op 30.06.2005 ‘ontvankelijk’ verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten gronde onderzocht. Op 10.11.2006 nam het CGVS een beslissing van ‘weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming’, aan betrokkene betekend op 13.11.2006. Op 24.11.2006 tekende betrokkene beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Dit beroep is thans nog hangende.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, Frans spreekt, les heeft gevolgd en verschillende cursussen heeft gevolgd (o.a. een cursus maatschappelijke oriëntatie, een EHBO-cursus...), werkbereid is en werkt, zijn niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkene na een verblijf van meer dan 3 jaar en 10 maanden in een land de taal spreekt en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is met een contract van onbepaalde duur vormt tevens geen grond voor regularisatie aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf (gedurende de asielprocedure) in zijn eigen behoeften te voorzien.

Het feit dat de behandeling van het dossier reeds 3 jaar en 10 maanden duurt, geeft betrokkene niet te mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

De argumenten dat betrokkene zijn werk niet kan verlaten en dat een terugkeer enorme gevaren zou inhouden voor zijn leven vormen geen grond voor regularisatie. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen banden (familie, vrienden of kennissen) meer zou hebben in het land van herkomst en daar dus niet meer terecht kan. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Rwanda en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Bovendien wordt aan betrokkene niet gevraagd terug te keren zolang de asielprocedure nog niet is afgesloten."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert in een exceptie aan dat verzoeker geen ernstig middel ontwikkelt.

Het enig middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip 'middel' in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Middel inhoudende machtsoverschrijding en/of machtsafwending evenals schending van:

Artikelen 9bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang van tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering;

Artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk van "Bestuurshandelingen geen afdoende motivering gebrek aan feitelijke grondslag.

Doordat de bestreden beslissing stelt:

"De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende." Om een regularisatieaanvraag in te dienen, welke redenen zijn voldoende? De tegenpartij geeft geen voldoende redenen.

Maar de omzendbrief dd 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om machtiging aan te vragen, dit door de gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd".

De verzoekende partij heeft een asielaanvraag ingediend op 14 november 2004. Tot nu toe (na vier jaar) is er geen definitieve beslissing. Zijn asielaanvraag is nog hangende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tegenpartij weet dat. In haar negatieve beslissing schrijft ze "Op 24.11.2006 tekende betrokkene beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Deze beroep is thans nog hangende." De verwerende partij erkent dat de verzoekende partij kan niet naar Rwanda gaan.

In dat geval kan de verzoekende partij niet terugkeren naar Rwanda om de machtiging aan te vragen. Hij is bang. Hij vreest de vervolging.

Dus toont de verzoekende partij aan dat zij het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Rwanda om de machtiging aan te vragen in de zin van het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekende partij heeft bij zijn regularisatieaanvraag drie verschillende redenen ingesteld: Hij heeft Nederlands geleerd en spreekt deze taal en Frans.

Hij werkt in het kader van een arbeidercontract voor van onbepaalde duur.

De verzoekende partij heeft op 14 november 2004 een asielaanvraag ingediend. Zijn asielaanvraag hangende nog voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het dossier nr.. 06-4795) vanaf 24 november 2006.

Deze redenen zijn voldoende om een regularisatieaanvraag in te dienen.

De verzoekende partij kan niet naar het land van herkomst reizen om een visum te vragen. Hij kan niet zijn werk laten en hij vreest om naar Rwanda te gaan. Hij heeft een asielaanvraag ingediend en heeft nog geen definitieve beslissing gekregen.

Dus, het is voor de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de machtiging aan te vragen.

De tegenpartij heeft de redenen zoals integratie van de verzoekende partij en zijn werk onderzocht. Maar de tegenpartij heeft niks gezegd over de asielaanvraag van de verzoekende partij.

De tegenpartij geeft geen redenen waarom hij niks gezegd heeft over de zijn asielaanvraag. Er staat in de regularisatieaanvraag die de verzoekende partij vastgesteld heeft: "Ondertussen zijn er reeds meer dan 3 jaar verstreken sinds hij zijn asielaanvraag heeft ingediend. Het beroep van mijn cliënt bij de Raad voor Vluchtelingenbetwistingen is nog steeds hangende en ik heb nog geen nieuws mogen ontvangen over een vaststelling van rechtsdag in de nabije toekomst waarop het beroep van mijn cliënte behandeld zal worden",

Dus de bestreden beslissing is niet gemotiveerd in de zin van artikelen §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering en 2-3 van de wet van 21 juli 1991 de uitdrukkelijk van Bestuurshandelingen.

Het middel is ernstig om de bestreden beslissing te annuleren.

De asielaanvraag van de verzoekende partij is nog hangende voor de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen. Hij kan niet terugkeren naar het land van herkomst. Hij kan geregulariseerd worden in de zin van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 van de Vreemdelingen.

Niettemin, heeft de tegenpartij een negatieve beslissing genomen.

De verzoeker werkt in het kader van een vast contract van onbepaalde duur. Hij kan niet het land verlaten om in zijn land van herkomst te gaan voor een visum.

Het middel is ernstig om de bestreden beslissing te annuleren.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd in de zin van de boven genoemde artikelen.

De Raad van State stelt "« Le délai déraisonnable dans le traitement d'une demande d'asile et une bonne intégration en Belgique, constituent, lorsqu'ils sont établis, des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3 (équivalent de l'actuel article 9bis) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers »(...) (CE, (IIe Ch), 11 mars 1998, Arrêt n° 72.370, in : Revue des Tribunaux, 1998, p, 406). Bij dit dossier is ook hetzelfde.

De verzoekende partij heeft Nederlands geleerd. Zij spreekt Nederlands en Frans. Zij werkt en is geen geval tegen de openbare orde."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het louter gegeven dat hij hier is tewerkgesteld of de taal spreekt, zou betekenen dat hij een verblijfsrecht moet krijgen, wat trouwens niet het geval is. Verzoekers beschouwingen dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst missen elke feitelijke grondslag. De bestreden beslissing is een beslissing inzake de ongegrondheid van de aanvraag. Er wordt van verzoeker niet verwacht dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst om daar de machtiging aan te vragen. Wel integendeel, in casu werd er geoordeeld dat er buitengewone omstandigheden zijn zodat verzoeker in België de machtiging kan aanvragen. De elementen die verzoeker ten gronde aanvoerde, konden echter niet worden aanvaard, zoals genoegzaam blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Er is evenmin sprake van machtsoverschrijding of machtsafwending.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991), en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert tevens de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan en lijkt tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren.

Verzoeker voert aan dat hij niet terug kan naar Rwanda om van daaruit zijn aanvraag in te dienen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

In casu werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard maar niet gegrond. Bijgevolg werden de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden aanvaard.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Nu de bestreden beslissing de buitengewone omstandigheden aanvaardt door de aanvraag ontvankelijk te verklaren, is het onderdeel van het middel waarin verzoeker aanvoert dat hij niet terug kan reizen naar Rwanda, niet ter zake dienend. Er werd immers aanvaard dat verzoeker zijn aanvraag in België indient. Dit onderdeel van het middel kan bijgevolg niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Verzoeker voert vervolgens aan dat geen rekening werd gehouden met de elementen van zijn aanvraag, te weten zijn talenkennis, zijn arbeidscontract en zijn hangende asielaanvraag.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de aanvraag van verzoeker zoals die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hij deze elementen als volgt heeft uiteengezet:

“2. Redenen waarom mijn cliënte een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België wensen te verkrijgen.

Mijn cliënt wenst een verblijf in België van meer dan drie maanden te bekomen omdat hij er sinds zijn aankomst op 14 november 2004 in geslaagd is zich in verregaande mate te integreren in de Belgische samenleving. Hij heeft les gevolgd en werkt bij R. BVBA. Hij heeft een overeenkomst getekend voor onbepaalde duur. Mijn cliënt spreekt vloeiend Nederlands en Frans.

Mijn cliënt is zich actief wil inzetten en integreren in de Belgische samenleving. Als bijlage vindt u de bewezen van zijn studies en werk.

Daarnaast wenst mijn cliënt gemachtigd te worden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden om een einde te maken aan zijn onzekere juridische situatie. Ondertussen zijn er reeds meer dan 3 jaar verstreken sinds hij zijn asielaanvraag heeft ingediend. Het beroep van mijn cliënt bij de raad voor Vluchtelingenbetwistingen is nog steeds hangende en ik heb nog geen nieuws mogen ontvangen over een vaststelling van rechtsdag in de nabije toekomst waarop het beroep van mijn cliënte behandeld zal worden.

Het leven van mijn cliënt speelt zich thans af in België. Hij heeft geen banden meer met zijn land van oorsprong en kan daar ook niet meer terecht, nu deze terugkeer enorme gevaren zou inhouden voor haar leven. Hij kan zijn werk niet verlaten.”

Betreffende de tewerkstelling van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is met een contract van onbepaalde duur vormt tevens geen grond voor regularisatie aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf (gedurende de asielprocedure) in zijn eigen behoeften te voorzien.” en “De argumenten dat betrokkene zijn werk niet kan verlaten en (...)vormen geen grond voor regularisatie.”

Betreffende de talenkennis en de integratie van verzoeker wordt het volgende overwogen:

“De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, Frans spreekt, les heeft gevolgd en verschillende cursussen heeft gevolgd (o.a. een cursus maatschappelijke oriëntatie, een EHBO-cursus...), werkbereid is en werkt, zijn niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkene na een verblijf van meer dan 3 jaar en 10 maanden in een land de taal spreekt en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.” en “Het feit dat de behandeling van het dossier reeds 3 jaar en 10 maanden duurt, geeft betrokkene niet te mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.”

Verzoeker brengt hiertegen in dat deze redenen voldoende zijn om een regularisatieaanvraag in te dienen en dat verwerende partij niets heeft gezegd over zijn asielaanvraag. Deze uiteenzetting van verzoeker toont niet aan dat de motieven steunen op een niet correcte feitenvinding of dat ze kennelijk onredelijk zijn. Uit de motieven blijkt dat de gemachtigde van

de minister de aanvraag van verzoeker op individuele basis heeft onderzocht en rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de gemachtigde van de minister, volstaat niet om aan te tonen dat deze appreciatie kennelijk onredelijk is.

Inzake de asielaanvraag van verzoeker wordt uitdrukkelijk overwogen dat de duur ervan op het moment van de beslissing, namelijk drie jaar en tien maanden, verzoeker niet de mogelijkheid geeft om een beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf en

“Betrokkene vroeg asiel aan in België op 14.11.2004. Zijn aanvraag werd op 30.06.2005 ‘ontvankelijk’ verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten gronde onderzocht. Op 10.11.2006 nam het CGVS een beslissing van ‘weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming’, aan betrokkene betekend op 13.11.2006. Op 24.11.2006 tekende betrokkene beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Dit beroep is thans nog hangende.”

Verzoeker zet niet met concrete elementen uiteen dat het kennelijk onredelijk zou zijn dat de reeds verstreken duur van de asielprocedure hem geen recht geeft op verblijf.

In de mate waarin verzoeker zou aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met zijn asielaanvraag in de zin dat hij niet kan terugkeren naar Rwanda om van daaruit zijn aanvraag in te dienen, wordt verwezen naar hetgeen hierboven wordt gesteld betreffende de omstandigheid dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk werd verklaard.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker zet niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsoverschrijding en de machtsafwending zou bestaan. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.